

net tiltræde Lovforslagets Bestemmelse om en Tantième af $1\frac{1}{2}$ pCt. af Nettofortjeningen ved Fængselsarbejdet, medens et Mindretal foretrækker et fast Aarstillæg af 1,000 Kr., der ikke skal være pensionsgivende, og har stillet Ændringsforslag herom under Nr. 1. Der kan jo let anstilles Betragtninger for og imod en Lønningsmaade ved Tantième, men overfor dem, der i Princippet er imod denne Lønningsmaade, skal jeg dog bemærke, at Tantièmen i dette Tilfælde er saa lille, $1\frac{1}{2}$ pCt., at den ikke synes at kunne friste til at drive Fængselsarbejdet frem udover det forsvarlige, medens den paa den anden Side indeholder en lille Spore for den Kommitterede til Paapasselighed for at tilvejebringe et for Staten saa gunstigt økonomisk Resultat, som det ifølge Forholdene lader sig gøre.

Det samme Mindretal har stillet to andre Ændringsforslag, nemlig under Nr. 2 og Nr. 4, men disse har jeg betragtet som værende nærmest af formel Karakter, og jeg finder det derfor ikke nødvendigt videre at berøre samme.

Et andet Mindretal har stillet Ændringsforslaget under Nr. 3 angaaende Oprettelsen af et Tilsynsraad, der skulde raadspørges, inden nye Arbejdsomraader inddrages under Fængselsarbejdet. Det fremgaar af Betænkningen, at hele Udvalget for saa vidt er enigt i Tanken i dette Ændringsforslag, som man ønsker, at Fængselsarbejdet, skal komme de frie borgerlige Erhverv saa lidt i Vejen som muligt. Naar man ikke har kunnet slutte sig til dette Ændringsforslag, er det nærmest, fordi man anser Oprettelsen af et saadant Tilsynsraad for mindre praktisk og heller ikke nødvendig.

Udvalgets Flertal har saaledes ikke kunnet tiltræde noget af de stillede Ændringsforslag, og det samme gælder det Underændringsforslag, som er stillet til Ændringsforslag Nr. 1, idet man finder, at Lovforslagets Bestemmelser i det hele efter Omstændighederne er at foretrække. Udvalgets Flertal indstiller derfor Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Trier: Det er kun paa et enkelt underordnet Punkt, at der har været afvigende Meninger indenfor Udvalget. Hvad den almindelige Opfattelse af Lovforslagets Betydning angaar, kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører nu nylig har udtalt. Det er væsentligt Spørgsmaalet om Lønning efter Tantième eller fast Lønning, der er Tale om i Ændringsforslagene

under Nr. 1, 2 og 4. Ændringsforslagsstillerne har ment, at det var klarest og konsekventest fuldt ud at gennemføre det Princip, som dog er lagt til Grund for det hele Lovforslag. Folketinget har allerede givet et Fingerpeg i den Retning ved at indføre fast Lønning plus en ringere Tantième i Stedet for udelukkende Løn ved Tantième. Det er nu en Fortsættelse i samme Retning, som finder Sted, naar Ændringsforslagsstillerne mener, at det vilde være heldigst helt at afskaffe Tantième og saa supplere den faste Løn paa passende Maade. Derved vil hele Stillingen faa en renere og klarere Karakter. Det vil mere konsekvent være udtrykt, at det er et System, man har forladt for nu at gaa over til et andet. Der bliver tilbage en Bismag af Entreprise, naar man beholder denne Rest af Tantième, og det er maaske ikke heldigt, at denne Eftervirkning bibeholdes. Ved Vedtagelsen af Ændringsforslagene vil det træde klarere frem, at det er en ganske særlig Opgave, der her er stillet vedkommende, og at det samtidig med, at selvfølgelig Statens økonomiske Interesser varetages, alligevel for en væsentlig Del er Hensynet til Fangerne og deres Udvikling, der staar i Forgrunden. Dette trænges en Smule tilbage i Betragtningen, naar Tantièmeregningen skal gøre sig gældende. Vi har derfor troet, at ogsaa den paagældende Mand, som skulde overtage denne Stilling, vilde personlig være tjent med, at der ikke kunde kastes noget som helst Skær over hans Embedsvirksomhed af, at han var personlig interesseret i Forholdene. Man undgaar desuden derved den rent praktiske Vanskelighed, at det maaske vil have sin Besværlighed at faa et fuldstændig korrekt Grundlag for denne Tantièmeregning, idet der mulig vil blive Poster, om hvilke det bliver vanskeligt at afgøre, om de skal tages med eller ikke tages med i de Fradrag, som skal gøres, inden Tantièmen beregnes. Al denne Bogholderivanskelighed og det forøgede Arbejde, det muligvis vilde medføre, samt den Uklarhed, der kunde komme over Resultatet, vil man jo heldigt have undgaaet, hvis man helt gaar bort fra Tantièmen. Man har saa ment, at 1,000 Kr.s aarligt Tillæg i Stedet for Tantième vilde være nogenlunde passende. Hvis man regner med en Virksomhedstid af f. Eks. 20 Aar, vil den samlede Sum, der kommer vedkommende til gode, blive den samme, som om han havde faaet det sædvanlige Tillæg til en Departementchefs Løn eller 500 Kr. hvert 4de Aar indtil